

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်မိုး သည်းသည်းထန်

ပန်းတို့ စုစုပေါင်း

အခန်း (၁)

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ဝုန်းဒိုင်းကြဲအောင်ရွာနေသည်။ သူက ကားကိုဂရုတစိုက် မောင်းနှင်နေရ သည့်ကြားမှ သူတွေ့လိုက်တာက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့ကားကို ပိတ်ရပ်တားဆီးနေတဲ့ ဆံပင်ဖားလျား မိုးရေတွေစိုရွှဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည် ဟု ထင်သည်။

ဟုတ်ရဲ့ လား ...

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီးမှာ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ။

နာနာဘာဝသရဲများ လား။ သူ့ကားအရှိန်က တုံ့ခနဲရပ်သွားပြီးမှ လူကောင်းတွေ့မဖြစ်နိုင် ဘူးဆိုပြီး ဆက်မောင်းဖို့ ပြင်လိုက်၏။ မိန်းကလေးက လက်အုပ်မိုးရှိခိုးပြီး ကားရပ်ပေးဖို့ တောင်း ပန်နေလျက် လက်ပြနေသည်။

“ရပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ... မကောင်းဆိုးဝါးမလေးလား ... အကြံအဖန် ကောင်မလေးလား ... ဒီလိုမိန်းကလေးတွေက အများကြီးပဲ”

သူ လုံးဝမရပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကားကိုကွေ့ရှောင်မောင်းလာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးက သူ့ကားနောက်ပြေးလိုက်ရင်း လမ်းမပေါ်ခွေလဲကျသွား၏။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူ့စိတ်ကမရက်စက်နိုင်။ ကားကိုပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“ဘာလဲဟ ... ပြဿနာပဲ ...”

သဲသဲမဲမဲရွာနေတဲ့ မိုးက ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။ ။

“ဟင် ...”

သူ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး လဲကျနေတဲ့ မိန်းကလေးနား လျှောက်
လာခဲ့သည်။ ။

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးပဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ညကလည်း မှောင်မိုက်နေသည်။ ။ လူသူကမရှိ။ သတိလစ်နေတဲ့
မိန်းကလေးအား လမ်းမပေါ် ပစ်ထားဖို့ ကလည်း မရက်စက်နိုင်။ ကော
င်မလေးအနား ရောက်သွား၏။ ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

“မိန်းကလေး ... မိန်းကလေး”

“ဒီမှာ ...”

မလှုပ်။

သူ့အသားကိုကိုင်ပြီး လှုပ်မေးဖို့ အခက် မတတ်နိုင်။

“မိန်းကလေး”

“ဒီမှာ အမိ ...”

“ဟာ ...”

လူသားစင်စစ်ဆိုတာတော့ သူတဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်လာမိသည်။ ။
ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေလာရလဲ။ မတတ်နိုင်တော့
ဘူး။ ခေါ်လို့ မရတဲ့ အဆုံး ကားပေါ်ပွေ့တင် ခေါ်လာခဲ့၏။ သူ့ခြံထဲရောက်
တော့ ခြံစောင့်ကြီးရဲ့ အကူအညီနှင့် ကားထဲမှာ ပွေ့ယူထုတ်၍
တိုက်ကြီးထဲခေါ်ဆောင် လာခဲ့သည်။ ။

“မောင်မင်းထင်သော် ... ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်မှ ရှင်းပြမယ် ... အခု ဒေါ်ညွှာကိုခေါ်ပါ ... မိန်းကလေးအဝတ်အစားတွေ လဲရ အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အောက်ထပ်မှာ ပဲ ဧည့်သည် တွေတည်းဖို့ ထားတဲ့ အခန်းထဲ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။

“မောင်မင်းထင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ကျွန်တော် နောက်မှ ရှင်းပြပါမယ် ... လောလောဆယ် မိန်းကလေးကို အဝတ်အစား လဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ညွှာလည်း ကောင်မလေးကို ချောလိုက်တာဟု တွေးပြီး မိမိအဝတ်အစားပွဲကြီးတွေကို လဲပေးလိုက်သည်။ ။

“ဒေါ်ညွှာ”

“ရှင်”

“သူ သတိရတဲ့ အထိ စောင့်ကြည့်နေပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းထင်သော်လည်း ကောင်မလေးရဲ့ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့ သဖြင့် အခန်းထဲကနေလှည့်ထွက် လာပြီး အပေါ်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

“ပြဿနာပဲကွာ ... အလကားနေရင်း အရှုပ်ထုပ် အိမ်သယ်လာမိပြီလား မသိပါဘူး”

မိန်းကလေးက ငယ်ရွယ်နုပျိုနေသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ခုလုံး အား ရစ်သိုင်းနေ၍ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်က ရေစိုနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကြောင့် မမြင်ချင်မှ အဆုံး။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ လူကောင်းမှ ဟုတ်ပါ့မလားပဲ”

သူ့အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ရင်ပူလာသည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ရင်ဆိုင်ရမှာ ပဲ။ အဝတ် အစားတွေ လဲပစ်လိုက်သည်။

“မောင်မင်းထင် ...”

“မောင်မင်းထင် ... တံခါးဖွင့်ပါ ...”

အပြင်မှ ဒေါ်ညှာအသံကြောင့် သူတံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ညှာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... အထိတ်တလန့်နဲ့ ကောင်မလေး သတိရ လာပြီလား”

“သတိတော့မရသေးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးခေါင်းမှာ ဒဏ် ရာရှိတယ် ... ကွဲနေ တယ် ...”

“ဗျာ ...”

“လာကြည့်ပါဦး ... ဒေါ်ညှာ ရေသုတ်ပေးရင်းတွေ့တာပါ”

“ဟုတ်လား ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ ... လာ သွားကြည့်ရအောင်”

“ဆေးသေတ္တာပါယူလာခဲ့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ယူခဲ့ပါ”

သူက ဆရာဝန်။ ကောင်မလေး ဆီရောက်လာသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးခေါင်းမှာ ကွဲနေတဲ့ ဒဏ် ရာ တွေ့လိုက်ရ၏။ မာကျောတဲ့ အရာ တစ်ခုခုနှင့် ရိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာ ဖြ

စ်နိုင်သည်။ ။

“တော်တော်လေး ကွဲနေတာပဲ ... မိုးရေတွေကြောင့် သွေးမရှိတာ ဒေါ်ညှာ နည်းနည်း ကူညီ ဦး ... ချုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“မောင်မင်းထင်”

“ဗျာ”

“ဆေးရုံကြီးကို သွားတင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ မင်းကိုအမှုပတ်လိမ့်မယ်ကွယ် ... ဒီကလေးမက ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်လဲမှ မသိတာပဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဆေးကုသပေးရမယ် ဒေါ်ညှာ ... သူ သတိရလာမှ မေးမြန်းပြီး လုပ်သင့်တာလုပ်ရမယ်”

“အင်းလေ ... ကလေးမလေးက သနားစရာ ... ချောချော ဖူးဖူးစင်စင်လေးပါ”

“သူ့ဒဏ်ရာနားက ဆံပင်တွေ ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ပြီး ကွက်ရိတ်ရမယ် ... ဒေါ်ညှာ ကူညီပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ဆံပင်တွေကို ဒေါ်ညှာက ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ပေးထား၍ ဒဏ်ရာအား ရှင်းလင်းစွာ မြင်တွေ့ရသည်။ ။ ဒီမိန်းကလေး အရိုက်ခံထားရတာလား။ ဒဏ်ရာကို ငါးချက်လောက်ချုပ်ရ၏။ သူကဆရာဝန်မို့ ကံကောင်းသည်။ ။

“အရိုက်ခံထားရတာ ထင်တယ်နော် မောင်မင်းထင်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ...”

“ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့လာလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ကျွန်တော် သွေးပေါင်တွေဘာတွေ ချိန်ကြည့်ရမယ် ... စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်ထင်တယ်”

လူနာ မိန်းမချောလေးတွေ သူ့ဘဝမှာ မဆန်းပေမယ့် မင်းထင်သော်တစ်ယောက် ဒီကောင် မလေးကျမှ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ရမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေရသည်။

“မောင်မင်းထင် ... ဘာရှာနေတာလဲ”

“သွေးပေါင်ချိန်စက်”

“ဒီမှာ လေ ...”

“ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ”

သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတာကိုပင် မင်းထင်သော် မတွေ့။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပွေလီ ရှက်ကြောက် နေသည်။ သွေးပေါင်ချိန်ဖို့ ပင် ယောင်အအ။ သူ့လက်တွေ တုန်ယင်နေ၏။ တော်တော်လေး ထိန်းချုပ် နေရသည်။

“အင်း ... သွေးပေါင် နည်းနည်းကျနေတယ်၊ ကျန်တာတွေတော့ အားလုံးကောင်းပါတယ်”

သူ စိတ်ပူပြီး ဆေးကုသမှုတွေ အလျင်အမြန် လုပ်ပေးထားသည်။

“ဒေါ်ညာ စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ ... မနက်မိုးလင်းမှ ကျွန်တော် လာကြည့်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ စိတ်ချပါ မောင်မင်းထင် ... မိုးတောင်လင်းတော့မယ် အနားယူလိုက်ပါဦး”

ဟုတ်သားပဲ ... မိုးလင်းတော့မည်။ သူတစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးပေ။

မိန်းကလေးအား စိတ်ချ စေရန် လိုအပ်တာတွေ ဆေးကုသပေးပြီး ပြန် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ စိတ် မောနေသည်။

“ဘယ်ကအရှုပ်ထုပ်လဲ ... ပုံကို အသိပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား”

ချစ်သူ ပုံ ကို သူ သတိရလာမိသည်။ ပုံလည်း ဆရာဝန်ပဲ။ အကျိုးအကြောင်း အသိပေးသင့် သည် ဟု ထင်မိ၏။ အသိပေးတိုင်ပင်သင့်သည် ဟု ထင်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ပုံကို အသိပေးရမယ် မိန်းကလေးချင်းပဲ ပိုပြီး မေးမြန်းလို့ ကောင်းပါတယ်”

သူနှင့်ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ပြီး ဆေးကျောင်း တက်ကတည်းက ချစ်သူ တွေ ဖြစ်လာကြတဲ့ ဆရာဝန်မလေး မြတ်နိုးပုံ နှင့် တိုင်ပင်ဖို့ အတွက် ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုရယ် ... အစောကြီးရှိသေးတယ် ... ဒီမှာ ပုံ အိပ်လို့ ကောင်းနေတုန်း တကယ်ပါပဲ ... ညက မအိပ်ရဘူးရှင် ...”

ပုံက အိပ်ချင်မူးတူး အသံလေးနှင့်ပြောနေသည်။

“ကိုရော မအိပ်သေးဘူးလား ... ဟယ် ... မိုးတောင်လင်းတော့မယ် ... မနက်ငါးနာရီ ထိုးနေပြီလေ ...”

“ဟုတ်တယ် ပုံ ... ဒီမှာ ကိုယ့်ဆီ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုယ်အရေးတကြီးကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ တော့ ကိုယ်မဆက်ပါဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... အရေးတကြီးကိစ္စပဲ ...”

“ဒါဆိုလည်း ပုံလာခဲ့မယ်နော် ... အရမ်းအရေးကြီးလို့ လား ကို ...”

“လာခဲ့ပါ ... ပုံလာမှ ကိုယ်ပြောပြမယ်၊ ဇာတ်လမ်းက ရှည်တယ် ...”

“ကို ... မနေ့က မော်လမြိုင်ကိုသွားတာ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လဲ ဟင် ...”

“ပုံ လာခဲ့ပါ ... ဒီကျမှ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ကိုယ်ရှင်းပြမယ်”

“အင်း”

ပုံက စေ့စပ်သေချာပြီး အလုပ်ကြိုးစားသူဖြစ်သည် ။ စာလည်း တော်၏။ သားဖွားမီးယပ် အထူးကုပညာရပ်တွေ ဆက်သင်ဖို့ လုံးပန်း နေသူ ဖြစ်၏။ မင်းထင်သော် အိပ်လို့ မရ၊ ကောင်မလေးအ ကြောင်းတွေ က သူ့ခေါင်းကို ရှုပ်ထွေးနေစေသည် ။ တစ်နာရီ လောက်ကြာတော့ ပုံ ရောက်လာ၏။ အပြေးအလွှား တိုက်ကြီးထဲဝင်လာသည် ။

“ကိုရယ် ... ပုံဖြင့် စိတ်တွေပူလိုက်တာ၊ ဘာပြဿနာတွေဖြစ်လာလို့ လဲ ...”

“ထိုင်ပါဦး ပုံရယ် ... ကိုယ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းပြမယ်နော်”

“မြန်မြန်ရှင်းစမ်းပါ ... ဘာတွေဖြစ်လာလဲ”

“ထိုင်ပါ”

ပုံလက်လေးကိုဆွဲပြီး သူ့အနားထိုင်စေကာ ညကအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်ရသည် ။

“ဟင် ... အခုကောင်မလေးက ဘယ်မှာ လဲ ...”

“အခန်းထဲမှာ ”

“ကိုရယ် ...”

ပုံကတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း အပြစ်မတင်လိုပေ။ စေတနာကောင်းတဲ့ သူပါ။ ရိုးသားစွာ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးအား မရက်စက်နိုင်ဘဲ ခေါ်လာတာ ယုံကြည်သည်။ ။

“ကဲပါလေ ... ဖြစ် လာပြီပဲ ဘာတွေပြဿနာတက်လာမှန်း မသိပေ မယ့် ပုံတာဝန်ထားပါ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ ... ကိုယ့်မှာ လည်း တိုင်ပင်စရာက ပုံ ပဲ ရှိတာ”

“ လာလေ ... ကောင်မလေးကို သွားကြည့်ရအောင်ပါ”

သူတို့ ကောင်မလေးအခန်းရောက်တော့ ကောင်မလေးက အိပ်နေ ဆဲပင်။

“သူပဲ ပုံ ...”

ပုံ သေသေချာချာကြည့်မိတော့ ကောင်းမလေးက မိန်းကလေးချင်းပ င် မနာလိုဝန်တို ဖြစ်ရ အောင် နုပျိုချောမောနေသည်။ ။ အရမ်းချစ်စရာ လေးပဲ။ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ လာရမှန်းမသိ။ ပုံ ကတော့ မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး မနာလိုဝန်တိုမဖြစ်ပါဘူး။ ။

“ကောင်မလေး သတိရလာမှ ပဲ အကျိုးအကြောင်း မေးရမယ် သက် ဆိုင်ရာကို အကြောင်း ကြားသင့်ရင်လည်း ကြားရမယ် ... ကိုယ် အနား ယူဦးလေ ... ဒေါ်ညွှာနဲ့ ပုံ နေပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ပုံရယ် ... မောင်တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မ သိဘူးဖြစ်နေတာ”

“မောင် အိပ်လိုက်ဦး ... စိတ်ချပါ၊ အားလုံး ပုံတာဝန်ယူတယ်”

မင်းထင်သော်လည်း တစ်နေ့ကုန် ကားမောင်းပြီး ပြန်လာရတာ မအိပ်ရသေးပေ။ ပုံ ရောက် လာပြီပဲ။ ပုံကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ အိပ်ခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့သည် ။ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်ပေမယ့် မျက် လုံးတွေက ကြောင်နေ၏။ မိန်းကလေးအကြောင်းကိုပဲ တွေးမိနေသည် ။

“ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ ... မင်းထင်သော် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်တွေအရှုပ်ခံနေသေးတယ် ... ကောင်မလေးသတိရလာရင် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး အပ်ရမယ်”

ကောင်မလေးကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မျက်လုံးတွေက ကြောင်သထက် ကြောင်လာကာ မျက်နှာ နုနု ထွတ်ထွတ် ချောချော လေးအား မြင်ယောင်နေသည် ။

*

အခန်း (၂)

“အား ... အီး ... ဟင်း”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ညီမလေး ... သတိရ လာပြီလား”

“အင်း”

“မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပါ ... သတိကောင်းကောင်း ရလား”

“အင်း”

ကောင်မလေး သတိရလာသဖြင့် ပုံ အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ ပြစ်မျိုးမှ ညှိမထင်ဆိုတာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးပဲလား ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်တွေများ ရင်ဆိုင်လာရတာလဲ။

“အား ... အင်း ... ကျွတ် ... ကျွတ် .... အရမ်းနာတယ်၊ နာလိုက်တာ ...”

“ညီမလေး”

“ဟင်”

“မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေး မျက်ဝန်းတွေကို ကာရံထားတဲ့ မျက်တောင်ကော့လေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ကော့ တက်သွားသည်။ ။

“ညီမလေး ... သတိကောင်းကောင်း ရပြီလားကွယ်”

“အင်း ...”

မျက်ဝန်းလေးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်နှင့် ညှို့မျက်ဝန်းလေးလို့ သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“မမက ဒေါက်တာမြတ်နိုးပုံပါ ... ညီမလေးကို မမချစ်သူ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်က လမ်းမှာ တွေ့ပြီး သတိလစ်နေလို့ ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာလေ”

“ရှင်”

“ညီမလေး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ရှင်”

“နေရပ်လိပ်စာကရော ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်နေရလဲ”

“ရှင်”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦး ညီမလေးရယ် ...”

မျက်ဝန်းလေးတွေ ကလယ် ကလယ်နှင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေလေးဖြစ်နေသည်။ ။ ကောင်မလေး အတိတ်မေ့သွားတာမျိုးလား။ ပုံ ကျန်းမာရေး စစ်တော့လည်း အားလုံးကောင်းသည်။ ။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိပါဘူး ... ဒုက္ခပါပဲ ... ကျွန်မ ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေပါတယ် မမက ဘယ်သူလဲဟင် ...”

“ဆရာဝန်ပါ”

“နာနောတယ် ... ခေါင်းတွေလည်း ကိုက်လိုက်တာ မမရယ် အံ့ခဲနောတယ် ...”

“မမ ဆေးထိုးပေးမယ် ... ညီမလေး ခေါင်းက ကွဲနေတယ်လေ ချုပ်ထားရတယ် ... ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုရတာလဲ”

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူး ... ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူးဖြစ်နေပါတယ်”

ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာတွေရခဲ့တာလဲ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာ တွေရှိနေသည် ။ ကိုက်ခဲနာကျင်နေ၏။ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားမရတော့။

“မင်း စဉ်းစားလို့ မရရင်လည်း ခဏလောက်နားနေလိုက်ပါလား ... မစဉ်းစားနဲ့ တော့နော် ညီမလေး”

“ဟုတ်”

မမဆရာဝန်မလေးက ချောမောအိစက်နေသည် ။ သူမ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမရတာပဲ စိတ်ရှုပ် ထွေးရ၏။ သူမ ဘယ်သူလဲ။ ဒဏ်ရာတွေနှင့် လမ်းမှာ လဲနေတာတဲ့ ။ တွေးလို့ မရတော့ဘူး။ မမရဲ့ ချစ်သူကရော မျက်ဝန်းလေးတွေကို မှီ တ်ထားလိုက်သည် ။

“ညီမလေး အနားယူနေနော် ... ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး အိပ်နေ ...

“ဟုတ်”

သူမကို အနားယူခိုင်းနေပေမယ့် သူမ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိချင်နေသည်။ ။ တွေးနေမိ၏။ ခေါင်းတွေထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုက်လာနေသည်။ ။

“ညီမလေး ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားလို့ အတိတ်မှေ့သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ... ခေါင်းကို အနားပေးထားတာက အကောင်းဆုံးပဲကွယ်”

ပုံကလည်း ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး သနားနေမိသည်။ ။ ကြည့်ရတာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးထဲက ဖြစ်နိုင်၏။ ပုံကိုယ်ချင်းစာမိနေသဖြင့် ကောင်မလေးအား နှစ်သိမ့်ပေးနေမိသည်။ ။

“ညီမလေးအနားမှာ ဒေါ်ညှာစောင့်နေပေးလိမ့်မယ် အိပ်နေပါ”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်ညှာအနားမှာ ပဲနေပေးပါ၊ အရေးကြီးရင် ချက်ချင်းလာပြောပါ”

“စိတ်ချပါ ပုံရယ်”

ပုံ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မောင်နိုးလာ၏။ ပုံ ဧည့်ခန်းမှာ ပဲထိုင်၍ စောင့် နေလိုက်သည်။ ။

“ကိုယ် မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးနော် ... စိတ်ပူပြီး ဆင်းလာတာထင်တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ်လည်း ကောင်မလေးအခြေအနေကို သိချင်တာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တာ”

“ကို”

“ဟင်”

“ကောင်မလေးက အတိတ်ကို စဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့ လေ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“အခြေအနေကို ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့လေ၊ မောင် မျက်နှာသစ်လိုက်ပါဦး ... ပြီးမှ ကောင်မလေးကို သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

မင်းထင်သော် မျက်နှာသစ်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားမိ။ ကောင်မလေးအခြေအနေကို သိချင်ဇောနှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ပုံတော့ တစ်မျိုးထင်တော့မှာ ပဲ။ သူ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန် တက်လာခဲ့၏။ အတိတ်မေ့သွားပြီတဲ့ ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်ရှင်းရတော့မလဲ။ သူ မျက်နှာသစ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

“ကောင်မလေးကို သွားကြည့်မလား ကို ...”

“အင်း”

“ကိုယ်လည်း အခြေအနေကို သွားကြည့်လိုက်ပါဦး ... တကယ်ပဲ ခေါင်းကိုထိပြီး အတိတ်မေ့ သွားပြီလားဆိုတာလေ”

“အင်း”

ကောင်မလေးအခန်းထဲ ဝင်ကာနီးတွင် သူ့ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ဆိုင်း၍ ရင်တွေ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည် ။

“ဝင်လေ ကို ...”

“ဪ ... အင်း ...”

အခန်းထဲရောက်တော့ မှီ န်းနေတဲ့ ကောင်မလေး မျက်ဝန်းတွေက ပွင့်လာသည် ။

“ညီမလေး”

“ရှင်”

“ဒီမှာ ညီမလေးကိုခေါ်လာတဲ့ ဒေါက်တာမင်းထင်သော်ပါ မှတ်မိလား ...”

“ရှင်”

ဒေါက်တာ မင်းထင်သော်ဆိုတာကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ ခန့်ညားချောမောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ သူမကို ကယ်တင်လာခဲ့တာတဲ့။ သူမ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား မမှတ်မိ ပေ။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ မရဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တောင် မမှတ်မိပါဘူး”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ် ... စဉ်းစားလို့ မရလည်း မစဉ်းစားပါနဲ့ ဦး ... မင်းခေါင်းကဒဏ်ရာ သက်သာတဲ့ အထိပေါ့”

မျက်ဝန်းလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကောင်မလေးက တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသလိုပင်။ မင်းထင်သော် မဆီမဆိုင်ကောင်မလေးအား သနားပြီး သံယောဇဉ် တွယ်နေမိသည်။

“ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ညီမလေး ... ကိုယ်တို့ က ဆရာဝန်တွေပါ ... အဓိက ကိုယ်က ဦးနှောက် နဲ့ အာရုံကြောဆရာဝန်လေ”

“ဟုတ်”

“တဖြည်းဖြည်းပဲ စဉ်းစားပါ ... မင်းဒီမှာ ပဲ ခဏလောက်တော့နေ ပေါ့ ... မင်း သတိပြန်ရမှ တစ်ခုခု စီစဉ်ကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်ညွှာ စောင့်ကြည့်ပေးထားပါ”

“စိတ်ချပါ မောင်မင်းထင် ... ဒေါ်ညွှာလည်း ကလေးမလေးကို သ

နားနေတယ်”

သူနှင့် ပုံ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်မလေးကို အရမ်းကြီး ဖိအား မပေးလိုပေ။ သနားကြင် နာနေမိ၏။ ပုံနှင့်အတူတူ ဆေးရုံကို သွားဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကို”

“ဟင်”

“ကောင်မလေး တကယ်ပဲ အတိတ်မေ့နေတယ်လို့ ထင်လား ... ကိုယ်က ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံ ကြော ဆရာဝန်ဖြစ်နေလို့ လေ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ပုံ ... စိတ်သောက ဝေဒနာတွေ အပြင်းအထန်ခံစားလာရတဲ့ သူဖြစ်ရင် ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် ဘာမှ စဉ်းစားတွေးတောလို့ မရတာမျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ပုံက ကြောက်နေတာ ... အဖြစ်အပျက်က အရမ်းဆန်းကြယ်နေလို့ လေ ... အရာရာက ယုံကြည်လို့ တော့မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကို အနားပေးထားတာက ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန် ပါတယ်”

ပုံက စေတနာပြည့်ဝသည့် မိန်းမချောလေးဖြစ်နေသည်။ သူကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်က မြန်လွန်း၏။ ပုံ ကို အားနာရသည်။

“ကောင်မလေးပုံစံက အမှန်ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုရယ် ... ပုံလည်း အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ပေး မှာ ပါ”

“ပုံ”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကို ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်သင့်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ... ကိုယ်က ပုံ အထင်လွဲမှာ ကို ကြောက်နေလို့ လား”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်က လက်ထပ်သင့်နေပြီပဲ”

“ပုံ အဖေ ကျန်းမာရေးကြောင့်ပါ ကိုရယ် ... မကြာခင် နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးသွားကုရဦးမယ် လေ ပုံ လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

သူနှင့်ပုံ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ ပုံဖခင်ကျန်းမာရေးကြောင့် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ ။

“ပုံကတော့ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပါတယ် ... ကိုယ်က တည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားပဲဟာ ...”

“ကိုယ်က ပုံကို ယုံကြည်စေချင်တယ် ... ပုံကိုအရမ်းချစ်တယ်”

“ကိုရယ် ...”

ပုံနှင့်သူ ငယ်ရည်းစားတွေပါ။ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ပြီး သံယောဇဉ်တွေလည်း ကြီးမားစွာ တွယ်တာခဲ့ကြသည်။ ။

“ပုံ”

“ပြောပါ ကို ...”

“ဒီကလေးမကိစ္စ ပုံဘာလုပ်ချင်လဲ ပြောနော် ...”

“ကိုယ်က ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ပါ ... ကိုယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ်ဘာပဲလုပ်လုပ် ပုံ ထောက် ခံပါတယ်”

“ပုံရယ်”

ပုံလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ချစ်မြတ်နိုးသွားရသည် ။ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ပုံ အပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့ဘူးလို့ ပုံနှင့် လက်ထပ်လိုနေခဲ့၏။ အတိတ်မေ့နေတဲ့ ကောင်မလေး အား လိုအပ်သည် ထက် သံယောဇဉ်ပိုပြီး တွယ်ငြိမသွားစေရန် ထိန်းချုပ်ရမည်ဖြစ်သည် ။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ပုံက ဖေဖေနဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်သွားရမယ် ... သုံးလလောက်တောင် ကြာမလားပဲ၊ ပုံ ကိုယ့်ကို အယုံကြည်ဆုံးနော်”

ပုံနှင့် အဝေးဆုံးဖြစ်သွားမှာ ကို စိတ်အပူဆုံးက ကိုယ်ပင်။ ပုံသိနေသည် ။ ယောက်ျားပီသ လွန်းတဲ့ ကို ... တာဝန်ယူရဲ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုံလေးစားချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ချစ်သူဖြစ်သည် ။

“သတိတော့ထားပါ ကို ... ပုံက အဝေးရောက်နေမှာ လေ၊ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးသွားမှာ ပဲ ပုံ စိတ်ပူရတာပါ”

“ကိုယ် သတိထားမှာ ပါပုံ ... မိန်းကလေးတွေကို အကြွင်းမဲ့ ကိုယ်မ ယုံတတ်ပါဘူး ... ပုံက လွဲရင်ပေါ့”

“ပုံ ယုံပါတယ် ကို ...”

ပုံကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာ ချပေးပြီး သူကတော့ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဌာနသို့ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် ညက ထူးထူးခြားခြား ဝေဒနာရှင်များ ရောက် လာလားဟု စုံစမ်းစစ်ဆေးကြည့်မိ၏။

ထူးခြားဖြစ်စဉ်မရှိ။

လူနာအသစ်ရောက်မလာခဲ့။

လမ်းပေါ်က ကောင်မလေးအကြောင်း သူ မေ့ပစ်လို့ မရတာတော့ အမှန်ပင်။ သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားမှ ဒေါ်ညှာဆီ ဖုန်းဆက်မိသည် ။

“ဒေါ်ညှာ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ... ကောင်မလေး သတိရလာပြီလား”

“အတိတ်အကြောင်းတွေတော့ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးဖြစ်နေတယ် မောင်မင်းထင် ... လူကတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်မလေး မနက်စာရော စားရဲ့ လား”

“စားပါတယ် ... ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကထင်တယ် ... စား သောက်တာ နေထိုင်တာ အဆင့်မြင့်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ထပြီး သွားလာနိုင်နေပြီ ... မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာတယ်၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် စားချင် တယ်တဲ့ ... လုပ်ပေးပါတဲ့ ...”

“ကောင်းပါပြီ ... သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ပါဗျာ ... အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ကောင်မလေးက အောက်တန်းမကျဘူး အဆင့်ရှိပါတယ်၊ လူလိမ်လူညာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး အမှန်အကန်ပါ ...”

“စောင့်ကြည့်ထားပါ ဒေါ်ညှာ ... ကောင်မလေး လုပ်ခိုင်းတာတွေ လုပ်ပေးပါ”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည် ။ သူ့စိတ်က ကောင်မလေးအတွက် ပူပင်

ကြောင့်ကြမှုတွေ ရှိနေတာ တော့ အမှန်ပါပဲလေ။

*